

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΟΝ  
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1890

ΕΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

Δημήτριος Α. Κορομηλάς

*Η κυρία δέχεται*

Διαλογή

*Ετήσιον ημερολόγιον χρονολογικόν, φιλολογικόν και γελοιογραφικόν Κωνστ. Φ.*

*Σκόκου του έτους 1890, Αθήνα,*

τμ. 5 (1890), σ. 137-156



θερμάστρα· ὅ τι κάμνει αὐτὸ τὸ τζάκι ἐδῶ... Μὰ εἶνε κι' αὐτὴ ἡ γυναῖκα μου!... μιὰ φορά τὸ μῆνα θὰ τὸ ἀνάψη!... Πῶς τὸ ἔπαθε σήμερα;... Τὶ καλὰ ποῦ τὸ ἀνάψε... νὰ ἔχη τὴν εὐχὴν μου!... Ἄκουα κ' ἐγὼ κράκ κράκ ἀπὸ μέσα καὶ δὲν ἤμποροῦσα νὰ καταλάβω τί ἔτρεχεν... Ἦσαν τὰ ξύλα ποῦ ἔκαιαν... καὶ ἐγὼ ἐπάγωνα!... [Βυθίζομενος ἐν τῇ ἔδρᾳ νωχελῶς.] Ἐδῶ θὰ μείνω τώρα ἕως ὅτου νὰ καλλιτερεύσῃ ὁ καιρός!

Ἡ κυρία ΕΥΑΝΘΙΑ, σύζυγος τοῦ προειρημένου, τὴν μέσσην ἡλικίαν ὑπερβάσα καὶ καταγινομένη νὰ διορθῶι τὴν φύσιν, ἣτις — ἡ ἀχάριστος — εἶνε ἀδιόρθωτος· πρὶς ὤπον στρογγύλον ὡς πλησιφαῆς σελήνη, ἔχον καὶ λωγάνιον ὑποκρεμάμενον, διτῆκον δὲ ἀπ' ἄκρου ἕως ἄκρου τῶν ὠτων· ρίς ἀνάσιμος, στόμα φρεατῶδες, ἐν ᾧ φαίνονται διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ τὰ ἐρείπια τῆς Καρχηδόνας ἐν εἶδει ὀδόντων· τράχηλος βραχὺς καὶ δυνάμενος νὰ φέρῃ οἶον δὴ ποτε ἄλλον ζυγὸν πλὴν τοῦ συζυγικοῦ· προεκβολαὶ ἄνω τῆς ὀσφύος εἰς ἄκρον τεθραμμένα, ὀσφὺς τοσαύτη ὥστε νὰ δεικνύῃ τὴν θέσιν ἐν ἣ αὐτὴ ἄλλοτε ὑπῆρχε· γαστήρ προέχουσα μέχρι τῆς εὐθείας τῶν προεκβολῶν, ἣτις — εὐθεῖα — προεκτεινομένη ἀπέχει μίαν μὲν σπιθικὴν ἀπὸ τῆς γραμμῆς τοῦ μετώπου, δέκα δὲ κονδύλους ἀπὸ τῆς γραμμῆς τῶν ποδῶν. Φέρει ἐσθῆτα μεταξίνην χρώματος πρᾶσιου ὑδατώδους, βρῦτιμα ψέλλια, μακρὰ ἐνώτια, σωφείαν δακτυλίων, ἔχει δὲ τὴν κόμην ἀναδεδεμένην κινεζικῶς.

ΕΥΑΝΘΙΑ εἰσερχομένη μετὰ πατάγου εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ τὸν σύζυγον αὐτῆς βλέπουσα πρὸ τῆς ἐστίας. — Τί εἶν' αὐτό, Παρασκευᾶ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ, ὅστις ἐστράφη ἀκούσας τὴν φωνὴν τῆς Εὐανθίας. — Αὐτό; φωτιά... τί θέλεις νὰ εἶνε;

ΕΥΑΝΘΙΑ δυσανασχετοῦσα. — Καλὲ σ' ἐρωτῶ τί κατάστασις εἶνε αὐτή;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ζητῶν νὰ ἐννοήσῃ. — Ποία κατάστασις;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Καλὲ μὲ τὴν ρόμπαν σου; μὲ τὸν σκοῦφον σου;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐννοήσας, ἀλλ' ἐκπλησσομένης. — Τί, δὲν σ' ἀρέσω;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Νὰ μ' ἀρέσῃς;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ παρατηρῶν ἑαυτὸν ἐν ἀπορίᾳ. — Δὲν μὲ βλέπεις ἔτσι κάθε ἡμέραν;

ΕΥΑΝΘΙΑ τὰς χεῖρας ἀνατείνουσα. — Μὰ σήμερον, ἀδελφέ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ βυθίζομενος ἐν τῇ ἔδρᾳ καὶ τὸν κοιτανίτην περισυνάγων. — Σήμερον περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλην ἡμέραν, διότι κάμνει ἕνα κρῦον διαβολεμένον!

ΕΥΑΝΘΙΑ ἀερίζομένη διὰ τοῦ ριπιδίου. — Εἶσαι ἀπελπισία, καυμένη Παρασκευᾶ.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ στρέφων τὴν κεφαλὴν κλισθεὶς. — Διατί, παρακαλῶ ;  
ΕΥΑΝΘΙΑ. — Διότι σήμερον εἶνε ἡμέρα ποῦ δέχομαι.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐκπληκτός. — Δέχεσαι ;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Βεβαίως . . . .

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Τί δέχεσαι ;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ἐπισκέψεις.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἀναπηδῶν. — Αἶ !

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Τί εἶπες ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Εἶσαι μὲ τὰ σωστά σου ;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Πῶς ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ, οὔτινος ἡ ἐκπληξίς ἔφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον. — "Ὡστε ἡ κυρία . . . . δέχεται ; . . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐκπλησσομένη ἐπὶ τῇ ἐκπληξίᾳ τοῦ κ. Ψητάρου. — Σοῦ φαίνεται παράξενον ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ κατερχόμενος. — "Ὁχι . . . . δηλαδή . . . ναί, καὶ πολὺ μάλιστα.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Διατί ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ στένων. — Διὰ πολλοὺς μὲν ἄλλους λόγους, ἰδίως ὅμως, διότι θ' ἀναγκασθῶ ν' ἀφήσω αὐτὴν τὴν καλὴ φωτιά καὶ ποῦ νὰ πάγω νὰ καθήσω ; . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Μὰ δὲν σ' ἐμποδίζει κανεὶς νὰ καθήσης ἐδῶ, ἀρκεῖ μόνον νὰ βγάλῃς τὴ ρόμπα καὶ τὸ σκοῦφο.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ μετὰ μικρὰν σκέψιν. — Ἡ ἰδέα σου μ' ἀρέσκει· δὲν ἔχω καμμίαν δυσκολίαν νὰ βγάλω τὴν ρόμπαν μου . . . . ἀλλὰ τὸν σκοῦφον . . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ διαποροῦσα. — Πῶς ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ μειλίχιος καὶ διὰ τρόπον παρακλητικῶ. — Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ βγάλω τὸ σκοῦφο ; . . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Δὲν γίνεται . . . . θὰ ἔλθουν ἄνθρωποι . . . . κυρίαί . . . εἶνε δυνατὸν νὰ κάθῃσαι μ' ἓνα σκοῦφον ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ διατηρῶν μικρὰν τινα ἀμφισβολίαν. — Δὲν εἶνε δυνατόν . . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ἀλλὰ πῶς ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ πειθόμενος. — Ἐχεις δίκαιον. [Βαίνων μέχρι τῆς θύρας ἀλλ' ἐπιστρεφόμενος ἀμέσως.] Ἐχεις πολὺ δίκαιον.

ΕΥΑΝΘΙΑ, ἥτις παρετήρησε τὴν ἐπιστροφὴν αὐτοῦ. — Διατί δὲν πηγαίνεις ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐν στενοχωρίᾳ. — Θὰ πάγω . . . αὐτὸ σκέπτομαι . . . ἤθελα πολὺ νὰ πάγω, . . . καὶ ἀμέσως μάλιστα . . . ἀλλὰ . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Τί ἀλλά ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐκδηλώνων καὶ διὰ χειρονομίας τὸ αἶσθημα τοῦ ψύχους. — Δὲν

σοῦ φαίνεται ὅτι θὰ κάμνη κρύον ἔξω εἰς τὸ πέρασμα ; . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ — Τί κρύον ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ρίπτων τὸ βλέμμα εἰς τὴν ἐστίαν. — Πῶς νὰ πάγω μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἔπειτα ἀπὸ αὐτὴν τὴν φωτιάν . . . θὰ πάρω κανένα συνάχι· δὲν νομίζεις ὅτι ἤμπορῶ νὰ τὸ ἀρπάξω ;

ΕΥΑΝΘΙΑ διανοίγουσα τὸν κοιτωνίτην τοῦ κ. Ψητάρου. — Στάσου νὰ σὲ ἰδῶ· εἶσαι λαμπρὰ ἐνδυμένος . . . . δὲν ἔχεις ἀνάγκην παρὰ νὰ φορέσης τὴν ρεδιγκότα σου . . . .

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ δεικνύων ὅτι συμφωνεῖ πληρέστατα. — Ἔτσι αἶ ;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Πηγαίνω νὰ σοῦ τὴν φέρω.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ γηθοσύνως. — Αὐτὸ ἤθελα νὰ σοῦ εἰπῶ τόσην ὥραν, Εὐανθίτσα μου, ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ σὲ βάλω καὶ σὲ κόπον.

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐξερχομένη. — Καλὲ δὲν βαρύνεσαι.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ μόνος περιτρέχων τὴν αἴθουσαν ἐν προφανεῖ στενοχωρίᾳ. — Τὶ ἰδέα ! τί ἰδέα ! . . . ποῦ τῆς ἦλθε νὰ δεχθῆ . . . εἴμεθα ἡμεῖς γιὰ τέτοια πράγματα μὲ τρεῖς καρέκλαις καὶ μ' ἓνα καναπέ μισοσπασμένο ; . . . Τὶ ἰδέα ! . . . . μὰ τί ἰδέα ! . . . . Ἦθελα νὰ τῆς κάμω τὴν παρατήρησιν ὅτι αὐτὰ εἶνε ἀνοησίαι, ἀλλ' ἀφ' οὔτου ἔχασα τὴν προῖκα τῆς δὲν τολμῶ καὶ νὰ λέγω πολλὰ λόγια. Ἐκεῖνο τὸ μάτι τῆς ὅταν μὲ κυττάζῃ εἶνε σὰν νὰ μοῦ λέγῃ : « Σιωπή, κύριε, μοῦ ἔφαγες τὴν προῖκα μου ! » Δηλαδή ὅχι ὅτι τὴν ἔφαγα . . . τὴν ἔχασα ὁμως, ποῦ εἶνε τὸ αὐτό . . . . Ἄχ, καλλίτερα νὰ τὴν ἔτρωγα τουλάχιστον σὲ διασκεδάσεις, θὰ εἶχα τώρα τὴν ἐνθύμησιν τῆς, ἐνῶ δὲν ἔχω παρὰ τὰ γήπεδα ! . . . . Εἰς τὴν ἀρχὴν ἔκαμα νὰ τῆς ρίζω ἓναν ποῦντον, μὰ δὲν ἤξεύρω διατὶ ἐδειλίασα ἔπειτα . . . . ἐφοβήθηκα τὸ μάτι τῆς . . . . Δέχεται ! . . . .

[Σταυροκοπούμενος] Πίσω μου εἶσαι δαίμονα ! . . . . [Τείνων τὸ οὖς] Ποιὸς ἔρχεται ; . . . αὐτὸ εἶνε ἀνδρὸς βῆμα . . . . ἔχει γοῦστον νὰ ἤρχισαν ἢ ἐπισκέψῃς τῆς κυρίας . . . . κ' ἐγὼ εἶμαι ἀκόμη μὲ τὴν ρόμπα μου . . . (Περίτρομος κρυπτόμενος ἐν τῇ γῶνῳ τοῦ παραθύρου ὀπισθεν παραπετάσματος). Διάβολε ! . . . .

Εἰσέρχεται ὁ ΥΠΗΡΕΤΗΣ κρατῶν δίσκον πλήρη κυάθων καὶ ποτηρίων, ἅτινα συγκρουόμενα κροτοῦσι καθ' ὅσον οὗτος προχωρεῖ. Φέρει λευκὸν λαιμοδέτην κατὰ τι ἐρρικνωμένον, φράκον, ἐφ' οὗ διακρίνονται μεγάλαι κηλίδες καὶ οὔτινος τὰ μανίκια εἶνε βαθυτέρου χρώματος παρ' ὅτι τὸ ἐπίλοιπον ἐνδυμα, ἐξ οὗ ὑποτίθεται ὅτι παθόντων τῶν πρώτων σπουδαίαν βλάβην ἀντικατεστάθησαν ὑπ' ἄλλων ἀνηκόντων εἰς ἄλλο φράκον. Περὶ τοῦ πανταλονίου, ὅπερ φέρει, δύνανται νὰ ὑπάρξωσιν ἐνδοιασμοί, ἂν καὶ κατὰ πόσον ἀνήκει τοῦτο εἰς τὴν πατριάν τῶν

δισκελῶν χωνίων, ἐκτὸς ἐὰν παραδεχθῶμεν, καὶ παραδεχόμεθα τοῦτο ἀνεπιφυλάκτως, ὅτι καίπερ πεπαλαιωμένον ἐδωρήθη αὐτῷ ὑπὸ παχυσάρκου τινος κυρίου. Ἐννοεῖται ὅτι φέρει καὶ χειρόκτια ὁ ὑπηρέτης, παραδόξως δὲ ταῦτα εἶνε καινουργῆ. Καὶ οὕτω λοιπὸν χωρῶν ὑπὸ τὸν ἦχον τῶν συγκρουομένων ποτηρίων διευθύνεται πρὸς τὴν τράπεζαν, ἐφ' ἧς ἀποθέτει τὸν δίσκον καὶ ἄρχεται τῆς διευθετήσεως τῶν πάντων.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ προκύπτων τὴν κεφαλὴν ἐκ τοῦ παραπετάσματος. — Ποῖος εἶνε αὐτός; . . . . Ὑπηρέτης; [Ἐξερχόμενος τοῦ γώνου] Πότε ἦλθε; . . . . καὶ μὲ φράκον. . . . καὶ μὲ γάντια; . . . .

ΥΠΗΡΕΤΗΣ μορφάζων καθ' ὅσον διευθετεῖ τὰ ποτήρια καὶ τοὺς κυάθους. — Ἄνθρωποι κι' αὐτοὶ γιὰ νὰ δεχθοῦν δὲν ἔχουν οὔτε τσιμπίδα γιὰ τὴν ζάχαρη! . . . . Φυλτζάνια εἶν' αὐτά; εἶνε αὐτὴ τσαγιέρα; . . . μυρίζει ἀκόμη χαμομηλι! . . . Καὶ κάτω 'ς τὴν κουζίνα εἶνε ποῦ εἶνε! . . . . Βρῶμα καὶ τῶν γονέων! . . . .

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ὅστις ἐπλησίασε τὸν ὑπηρέτην. — Τί κάμνεις ἐσὺ αὐτοῦ;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ παρατηρῶν αὐτὸν ἀπαθῶς. — Διορθῶνω κατὰ πῶς πρέπει.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Διορθόνεις;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ ἰδίᾳ. — Ὁ ἀφέντης θὰ εἶνε.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Τί εἶνε αὐτά;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Γιὰ τὸ τσαΐ.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐκπληκτος. — Ποιὸ τσαΐ;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ ἰδίᾳ παρατηρῶν αὐτὸν περιέργως. — Κοροϊδεύει τώρα ἢ μᾶς κάνει τὸν κουτό;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Πότε ἦλθες ἐσὺ ἐδῶ;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Τώρα δὲν εἶνε οὔτε τρία τέταρτα τῆς ὥρας.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Ποῖος σοῦ εἶπε νὰ ἔλθης;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Ἡ κυρία.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Ἐτσι αἶ;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Ἄμ' τί; μονάχος μου θάρθω;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Καὶ σ' ἐσυμφώνησεν ἡ κυρία;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Τί νὰ μὲ συμφωνήσῃ. . . . ἐμεῖς δὲν κάνουμε συμφωνίας.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ διαπορῶν. — Τί θὰ εἶπῃ δὲν κάμνετε; Πόσα θὰ σοῦ δίδῃ;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Δέκα δραχμαίς.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Τὸ μῆνα;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ μειδιῶν αὐταρέσκως. — Ὁχι δά. . . . τὴν ἡμέρα. . . . ἐμεῖς μπαίνουμε μὲ τὴν ἡμέρα.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἀναπηδῶν. — Τὴν ἡμέραν;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — 'Αμ' τόσο εἶνε, ἀφέντη· αὐτὰ εἶνε ξεκομμένα· ὅποιον καὶ ἂν πάρῃ τὸ ἴδιο θὰ τῆς ζητήσῃ.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ *ἰδίᾳ* δυσκόλως ἀναπνέων. — "Ἐφ!.. ἔφ!.. ἔφ!... ἔτρελλάθηκεν ἡ γυναῖκα μου!... δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἔτρελλάθηκεν... καὶ θὰ μὲ βάλῃ 'ς τὰ ἔξοδα νὰ τὴν πάγω 'ς τοῦ Δρομοκαίτη....

ΕΥΑΝΘΙΑ *εἰσερχομένη* καὶ *ρεδιγόταν* κρατοῦσα. — Τὴν εἶχες κάμει 'ς ἓνα χάλι.... ἔτρόμαξα ἕως ὅτου νὰ τὴν παστρέψω.... "Ἐλα, βγάλε τὴ ρόμπα σου.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ *ἰδίᾳ* διατρέχων τὴν αἴθουσαν. — 'Ακοῦς ἐκεῖ δέκα δραχμαῖς τὴν ἡμέραν, ὅταν ἡ σύνταξις μου εἶνε ὅλη ὅλη διακόσιαις τριάντα ἐννέα δραχμαῖς καὶ εἴκοσι λεπτά!

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Κυρία.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Τί θέλεις;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ *δεικνύων* μεθ' ὑπερηφανείας τὴν τράπεζαν, ἔφ' ἧς τὰ πάντα εἶνε ἐν τάξει. — Δὲν πιστεύω νὰ χρειάζεται τιποτες ἄλλο.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Καλὰ εἶνε· τώρα πῆγαινε νὰ φέρῃς τὸ σαμοβάρι.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ *ἔξερχόμενος* — 'Αμέσως.

ΕΥΑΝΘΙΑ, *διανοίγουσα* τὴν *ρεδιγκόταν*, ἣν κρατεῖ καὶ βηματίζουσα ὑπισθεν τοῦ κ. Ψητάρου, ὅστις δὲν ἔπαυσε νὰ διατρέχῃ τὴν αἴθουσαν. — "Ἐλα λοιπόν!

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ *παρακολουθῶν* διὰ τοῦ βλέμματος τὸν ἔξερχόμενον ὑπηρέτην. — Μίαν στιγμὴν....

ΕΥΑΝΘΙΑ *βλέπουσα* καὶ αὐτὴ τὸν ὑπηρέτην. — Τί εἶνε;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ *δεικνύων* τὸν ὑπηρέτην, ὅστις ἔξῃθεν. — Τί ἀγαπᾷ ἡ εὐγενία του ἐδῶ;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ποιός; ὁ ὑπηρέτης;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Μάλιστα.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Νόστιμη ἐρώτησις....

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ — Νόστιμωτάτη!

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Καὶ ποιός θέλεις ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — *διανοίγων* τοὺς ὀφθαλμούς. — Ποιός;

ΕΥΑΝΘΙΑ, *διανοίγουσα* τοὺς ῥόθυνας. — Ναί, ποιός; ἡ Κατερίνα;.... ποιός νὰ φέρῃ ἐπάνω τὰς ἐπισκέψεις; ἡ Κατερίνα;... ποιός νὰ σερβίρῃ τὸ τσαῖ; ἡ Κατερίνα;..

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ *ἐν πεποιθήσει*. — Διατὶ ὄχι, παρακαλῶ, ἀφοῦ δὲν μᾶς κοστίζει καὶ τιποτε;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Τί λὲς τώρα, 'ς τὸ θεό σου.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Μήπως δὲν τὴν ἔχομε ποῦ τὴν ἔχομε;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Μά....

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ *διακόπτων* αὐτήν. — Σημείωσαι δὲ ὅτι αὐτὴ παίρ-

νει μόνον εἰκοσιπέντε δραχμαῖς τὸν μῆνα καὶ κάμνει. . . . κουζίνα, πλύσι, σίδερο, σιγύρισμα . . . . ὅλα τέλος πάντων . . . . ἐνῶ δι' αὐτὸν θέλεις τριακόσιαις . . . . δι' ἓνα τσαῖ μόνον.

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐκπληκτος. — Τί κάθεσαι καὶ λές; τί τριακόσιαις;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Δραχμαῖς!

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ποιὸς σοῦ τὰ εἶπεν αὐτά;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐκτός. . . . ἂν λέγῃ ψέμματα. Δέκα δραχμὰς τὴν ἡμέραν, μοῦ εἶπεν ὅτι θὰ τοῦ δίδῃς.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Πολὺ καλὰ, δέκα· ποῦ εὐρέθησαν ἢ τριακόσιαις;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐξαπτόμενος βαθμηδόν. — Μὰ, εὐλογημένη, τριάντα ἡμέραις ἀπὸ δέκα τὴν ἡμέραν δὲν κάμνουν τριακόσιαις; . . . καὶ δὲν σοῦ βάζω τοὺς μῆνας ποῦ ἔχουν τριάντα μία, διότι ἔχει καὶ ὁ Φεβρουάριος εἴκοσι ὀκτώ . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπεν ὅτι θὰ τὸν ἔχω κάθε ἡμέρα;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ, οὐτινος ἢ ἑξαψὶς μετετράπη ἀμέσως εἰς ἐκπληξιν. — ᾤ!

ΕΥΑΝΘΙΑ μειδιῶσα. — Κάθε ἡμέραν!

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ συνεχόμενος ἐντελῶς. — Δὲν θὰ τὸν ἔχῃς λοιπὸν κάθε ἡμέραν; . . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ γελῶσα. — Ξεκούτιανες, καυμένε. . . . Ἐλα, βγάλε τώρα τὴ ρόμπα σου.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ, ὅστις ἀπέβαλε τὸν κοιτωνίτην καὶ ἐνεδύθη τὴν ρεδιγκόταν. — Μὰ ἔτσι πές μου, ἀδελφή . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Θὰ τὸν ἔχω ὅσαις φοραῖς θὰ δέχωμαι.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ μετ' εὐχαριστήσεως. — ᾤ, ᾤ!

ΕΥΑΝΘΙΑ βλέπουσα τὸν ὑπηρετήν, ὅστις ἐκόμισε τὸ σαμοβάριον. — Ἐκεῖ ἐπάνω βάλε το.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Ὅσαις φοραῖς θὰ δέχεσαι λοιπὸν. . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Μὰ εἶνε πράγματα νὰ τὰ ἐρωτᾷς αὐτά; Μόνον κάθε σάββατον.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἰδίᾳ ξέων τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. — Ἀδιάφορον! . . . . πάλιν εἶνε σαράντα δραχμαῖς τὸ μῆνα. . . . κάθε σάββατον. . . . Ἄν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐδέχετο κάθε δεκαπέντε, θὰ εἴχαμεν μίαν οἰκονομίαν ἀπὸ εἴκοσι δραχμαῖς. . . . Θὰ τῆς τὸ προτείνω.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Πήγαινε μέσα τὴ ρόμπα τοῦ κυρίου καὶ φέρε τὰ γλυκίσματα καὶ ὅ τι ἄλλο εἶνε.

ἽΠΗΡΕΤΗΣ ὑποκλίνων καὶ ἀπερχόμενος. — Ἀμέσως, κυρία.

ΕΥΑΝΘΙΑ δεικνύουσα τὴν ἄλλην θύραν. — Πήγαινε ἀπ' ἐδῶ διὰ νὰ μὴ λερόνης τὸ ἀντρέ μὲ τὰ σύρτα φέρτα σου.

ἽΠΗΡΕΤΗΣ συναφρυσόμενος ἰδίᾳ. — Νὰ μὴ λερόνω;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Εἶνε κλειστὰ ἀπ' ἐκεῖ.



**ΕΥΑΝΘΙΑ** έρευνώσα έν τῷ θυλακίῳ της. — ᾤΑ, ναι, ἐγὼ ἐκλείδωσα. [Ἄνοιγει τὴν θύραν καὶ εἶτα κατέρχεται.] Πήγαινε καὶ μὴν ἀργῆς.

**ΥΠΗΡΕΤΗΣ** ἰδίᾳ ἐξερχόμενος. — Πολὺ ζώρικη γυναῖκα εἶνε ἡ κυρία. Ἄκουῦς νὰ μὴ λερώνω! . . . .

**Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ** ἰδίᾳ. — Εἶνε ποῦ φοβοῦμαι τὸ μάτι της, ἀλλὰ θὰ τῆς τὸ προτείνω. . . . χωρὶς νὰ τὴν κυττάζω.

**ΕΥΑΝΘΙΑ** διορθοῦσα τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης. — Δὲν ἤξεύρεις πῶς μ' εὐχαριστεῖ. . . . [Βλέπουσα τὸν κ. Ψητάραν, ὅστις φορεῖ τὸν σκοῦφον του]. Αἶ, καλὰ, ἔτσι θὰ φορῆς τὸ σκοῦφό σου ;

**Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ** στρεφόμενος. — Τί πειράζει ;

**ΕΥΑΝΘΙΑ** δυσανασχετοῦσα. — Μὰ εἶνε γελοῖον νὰ ἔρχωνται οἱ ἄνθρωποι καὶ νὰ σὲ βλέπουν μὲ τὸ σκοῦφο ἔς τὸ κεφάλι.

**Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ** ἀφελῶς. — ᾤΑ, θὰ τὸν βγάζω τότε. [Ἀφαιρῶν τὸν σκοῦφον καὶ θέτων αὐτὸν ταχέως εἰς τὸ θυλάκιον αὐτοῦ.] Νά, ἔτσι. . . . μίᾳ καὶ πάει.

**ΕΥΑΝΘΙΑ**. — Μὰ νὰ μὴ τὸ λησμονήσης.

**Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ**. μειδιῶν. — Μὴ σὲ μέλη. [Φορῶν καὶ πάλιν τὸν σκοῦφον.] Τί ἔλεγες λοιπόν ;

**ΕΥΑΝΘΙΑ**. — Ἐλεγα ὅτι πολὺ μ' εὐχαριστεῖ ὅτι ἀπεφάσισα κ' ἐπῆρα ἡμέραν.

**Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ**. ἰδίᾳ. — Καιρὸς εἶνε νὰ τῆς τὸ εἰπῶ.

**ΕΥΑΝΘΙΑ**. — Διότι ἔτσι βλέπει κανεὶς καὶ ὅλους του τοὺς γνωρίμους καὶ ἐπὶ τέλους τοὺς ὑποχρεώνει κι' ὅλας μὲ ἓνα τσαῖ.

**Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ** ὑποτονθυρίζων. — Ναι, τοὺς ὑποχρεώνει νὰ ἔλθουν νὰ τὸ πάρουν χωρὶς νὰ θέλουν καμμιὰ φορά.

**ΕΥΑΝΘΙΑ**. — Τί εἶπες ;

**Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ**. — Τίποτε· εἶμαι σύμφωνος μὲ τὴν ἰδέαν σου.

**ΕΥΑΝΘΙΑ**. — Δὲν εἶνε ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ μοῦ εἶπε : «Μὰ τέλος πάντων, κυρία Ψητάρᾳ, δὲν θὰ σᾶς εὐρωμεν ποτὲ ἔς τὸ σπίτι σας ; πάρτε καὶ σεῖς μίαν ἡμέραν διὰ νὰ σᾶς βλέπωμεν.»

**Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ** στένων. — Καὶ ἐπῆρες τὸ σάββατον ! . . . .

**ΕΥΑΝΘΙΑ** γηθοσύνως. — Καὶ τὸ νοστιμώτερον εἶνε, ὅτι τὸ ἔμαθεν ὅλος ὁ κόσμος καὶ τὸ τί θὰ ἔλθῃ σήμερον δὲν λέγεται.

**Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ** ἰδίᾳ. — Νομίζω ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ τῆς τὸ εἰπῶ.

**ΕΥΑΝΘΙΑ** περισκοποῦσα τὴν αἴθουσαν. — Τὸ σαλόνι μας εἶνε μικρόν, ἀλλ' ἀδιάφορον, δὲν θὰ ἔλθουν καὶ ὅλοι μαζῆ.

**Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ** μετὰ κρατερὸν ἐνδόμυχον ἀγῶνα καὶ προσπαθῶν ν' ἀποφύγῃ τὸ βλέμμα τῆς Εὐανθίας. — Μὰ τώρα ἔλα νὰ ὀμιλήσωμεν καὶ ὀλίγον σοβαρῶς.

**ΕΥΑΝΘΙΑ** παρατηροῦσα περιέργως αὐτόν. — Τί νὰ κάμωμεν ;

**Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ** ἐντεινῶν τὴν φωνὴν ἀλλ' ἀποστρέφων πάντοτε τὸ βλέμμα. — Λέγεις ὅτι θὰ ἔλθῃ πολὺς κόσμος. . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Λέγω ; . . . . Εἶμαι βεβαία.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Ποῖος κόσμος ; τί σχέσεις ἔχομεν ἡμεῖς διὰ νὰ δεχώμεθα καὶ ἐπισκέψεις ;

ΕΥΑΝΘΙΑ σχεδὸν μειδιῶσα. — Τί θέλεις νὰ εἰπῆς μ' αὐτά, διότι δὲν σὲ καταλαμβάνω.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἀναθαρρήσας ἐκ τῆς ἠπιότητος τοῦ τρόπου καὶ στρέφων ὀλίγον τὴν κεφαλὴν, εἶτα δὲ καὶ αὐτὸ τὸ βλέμμα. — Θέλω νὰ εἰπῶ, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ μὲ παρεξηγήσης, ὅτι αἱ σχέσεις μας εἶνε πολὺ περιορισμένα, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι τὸ ἔχουν δουλειὰ νὰ κάμνουν ἐπισκέψεις. Ἡμεῖς, δὲν λέγω, εἴμεθα συνδεδεμένοι μὲ πολλὰς οἰκογενείας, ἀλλ' αἱ οἰκογένειαι αὐταὶ βγαίνουν μιὰ φορὰ ἔς τοὺς τρεῖς μῆνας ἀπὸ τὸ σπίτι των, καὶ θέλεις νὰ μᾶς ἔρχωνται ἐδῶ κάθε σάββατον, ἀφοῦ μάλιστα καθήμεθα καὶ εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τῆς πόλεως ;

ΕΥΑΝΘΙΑ τείνουσα τὸ οὖς. — Τὸν σκοῦφον σου . . . . κάποιος ἔρχεται.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἀραιρῶν ταχέως τὸν σκοῦφον. — ὦ, παρ' ὀλίγον νὰ τὸν λησμονήσω.

ΕΥΑΝΘΙΑ βλέπουσα τὸν ὑπηρέτην, ὅστις κομίζει τὰ γλυκίσματα. — Δὲν σοῦ εἶπα νὰ ἔρχεσαι ἀπ' ἐδῶ διὰ νὰ μὴ λερώνης τὸ ἀντρέ ;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ κλισθεὶς. — Μὰ δὲν ἤμπορῶ νὰ περνῶ ἀπὸ τῆς κρεβατοκάμαραις ὅλην τὴν ὥρα, κυρία· γι' αὐτὸ εἶνε οἱ ἀντρέδες.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἰδίᾳ φερῶν καὶ τὸν σκοῦφον αὐτοῦ. — Εἶνε καὶ αὐθάδης ὁ φίλος . . . . ἀφοῦ παίρνει καὶ δέκα δραχμαὶς !

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Πήγαινε τώρα κ' ἔχε τὸ νοῦ σου ἔς τὸ κουδοῦνι.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ ἀπερχόμενος καὶ μορμύρων. — Τὴν ξέρω ἐγὼ τὴ δουλειά μου.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ μετὰ μικρὰν σιγὴν, καθ' ἣν ἡ Εὐανθία διορθοῦ τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης. — Δὲν ἐσκέφθης ὅμως, Εὐανθία μου, ὅτι αὐτὰ τὰ πράγματα ἔχουν ἔξοδα, καὶ ἡμεῖς . . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ λίαν αὐστηρῶς. — Τί εἶπες ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἰδίᾳ τὴν κεφαλὴν ἀποστρέφων. — ὦ, διάβολε, τὸ μάτι τῆς . . . . δὲν τὸ ἐπρόσεξα ὡς νὰ μοῦ λέγη : Καὶ ἡ προίκα μου ;

ΕΥΑΝΘΙΑ τονίζουσα ἐκάστην λέξιν. — Τί ἔξοδα ; τὸ τσάϊ τὸ ἔχομεν καθὼς καὶ τὴν ζάχαρην, τὰ κάρβουνα καίονται πάντοτε, τὸ γάλα εἶνε αὐτὸ ποῦ δὲν πίνω τὸ πρωί, τὸ κονιάκ, μᾶς τὸ στέλνουν πότε καὶ πότε πεσκέσι, τὰ λεμόνια δὲν θὰ μᾶς λείψουν ποτὲ ὅσο πέφτει ἔς τὴν αὐλή μας ἢ λεμονηὰ τοῦ γειτονικοῦ σπιτιοῦ· τὸ μόνον ἔξοδον εἶνε τὰ ὀλίγα γλυκίσματα . . . .

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ δειλωσ. — Καὶ ὁ ὑπηρέτης ;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Μεγάλη δουλειά ! δέκα δραχμάς !

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Ναί, μὰ εἶνε τέσσαρες φοραὶς τὸ μῆνα, ποῦ μᾶς κάμνουν σαράντα στρογγυλαὶς, καὶ εἶνε μερικοὶ μῆνες ποῦ

ἔχουν πέντε σάββατα. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δέχῃσαι μίαν φορὰν τὸν μῆνα ;

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐμβρόντητος. — Καλέ, εἶσαι μὲ τὰ σωστά σου ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ παρακλητικῶς. — Κάθε δεκαπέντε τοῦλάχιστον.

ΕΥΑΝΘΙΑ χαγγάζουσα. — Μὰ πῶς γίνεται αὐτό ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐνθουσιωδῶς. — Νὰ τὸ κάμῃς ἐσὺ καὶ νὰ ἰδῆς ὅτι θὰ σὲ ἀκολουθήσουν καὶ ἄλλαις.

ΕΥΑΝΘΙΑ ὑφοῦσα τοὺς ὤμους. — Εἶσαι τρελλός, καυμένη Παρασκευᾶ.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἔχων τὴν πεποιθησιν ὅτι θὰ κατορθώῃ ὅ τι σκέπτεται ρυθμίζων τὴν φωνὴν αὐτοῦ οὕτως ὥστε πᾶσα λέξις ν' ἀποστάξῃ μέλι. — Ξεύρεις πόσον οἰκονομικώτερα θὰ μᾶς ἔλθῃ ;

ΕΥΑΝΘΙΑ πικρῶς. — Ἡξεύρω ἓνα πρᾶγμα, ὅτι ἤμποροῦσα νὰ δέχωμαι κάθε ἡμέραν, καὶ ἐξ αἰτίας μερικῶν μερικῶν ἐπιχειρήσεων. . . .

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἀποστρίφων βιαίως τὸ πρόσωπον ἰδίᾳ. — Τὴν προῖκα της ! . .

ΕΥΑΝΘΙΑ παρατηροῦσα τὸν κ. Ψητάρην ἀσκαρδαμυκτί. — Μ' ἐκατάλαβες, νομίζω.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἰδίᾳ καταπνίγων στεναγμόν. — Ἔτσι τελειώνει κάθε συζήτησίς μας !

Σιγῇ, καθ' ἣν ὁ μὲν κ. Ψητάρης διατρέχει τὴν αἴθουσαν ἐν προφανεῖ στενοχωρίᾳ, ἡ δὲ Εὐανθία διευθετεῖ καταλλήλως τοὺς κυάθους ἐπὶ τῆς τραπέζης σκεπτομένη τι νὰ ἐπιπροσθέσῃ εἰς ὅ τι εἶπε πρὸς τὸν σύζυγόν της. Καὶ φαίνεται ὅτι εὔρε τοῦτο διότι στρέφεται, ἵνα τὸν ἀναζητήσῃ ἐν τῇ αἰθούσῃ, καὶ ἀνοίγει τὸ στόμα ἵνα τὴν σκέψιν αὐτῆς διατυπώσῃ μετὰ πολλῆς πικρίας, ὡς ὁ μορφασμὸς τοῦ προσώπου αὐτῆς δηλοῖ, ὅτε ἀνχόπτετα: ὑπὸ τοῦ κώδωνος τῆς θύρας.

ΕΥΑΝΘΙΑ ριπτομένη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ βιβλίον ἀνὰ χεῖρας λαμβάνουσα. — Τὸ κουδοῦνι. . . . ἔρχονται, Παρασκευᾶ. . . . βγάλ' τὴ σκούφια σου, πάρε καὶ σὺ ἓνα βιβλίον. . . . ἢ ὄχι. . . . ἀκούμπησ' ἐδῶ καλλίτερα. . . .

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ὅστις ἀφαιρέσας τὸν σκούφον τοῦ ἐρρίφθη καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἔδραν εἶτα ἐγερεῖς εἰς τὴν νέαν πρόσκλησιν τῆς Εὐανθίας ἔτραξε δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ. — Ποῦ, ποῦ, ποῦ ν' ἀκούμπήσω ;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ἐδῶ, 'ς τὴ ράχη τοῦ καναπέ, γρήγορα.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ τρέχων πρὸς αὐτήν. — Σ τὴ ράχη ;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Καὶ κύτταξέ με μέσ' τὰ μάτια, ἐνῶ ἐγὼ θὰ κάμνω ὅτι διαβάζω. . . .

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ λαμβάνων ἐρωτικὴν στάσιν. — Ἔτσι :

ΕΥΑΝΘΙΑ προσποιουμένη ὅτι ἀναγινώσκει καὶ ρίπτουσα κρύφια βλέμματα πρὸς τὸν κ. Ψητάρην. — Ναί.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ εἰσερχόμενος φέρων ἐπὶ δίσκου ἐπιστολήν. — Κυρία ; . . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ ὑπεγειρομένη. — Τί εἶνε ;

Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐγειρόμενος καὶ φορῶν τὴν σκοῦρον τοῦ ἰδίου. — Αὐτὸς πάλιν εἶνε ! . . . Οὐφ ! . . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ λαμβάνουσα τὴν ἐπιστολήν. — Ποιὸς τὸ ἔφερεν αὐτὸ τὸ γράμμα ;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ — Ἕνας ἄνθρωπος.

ΕΥΑΝΘΙΑ — Δὲν εἶπε τίποτε ;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ — Δὲν τὸν ἄκουσα νὰ εἰπῇ τίποτε.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Καλά, πήγαινε.

Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ μετὰ τὴν ἐξοδὸν τοῦ ὑπηρετοῦ. — Ποιὸς σοῦ γράφει ;

ΕΥΑΝΘΙΑ, ἣτις ἀπεσφράγισε τὴν ἐπιστολήν, ἀναγινώσκουσα. — « Ἀγαπητὴ μου κυρία Ψητάρρα, Πόσον λυποῦμαι, ὅτι ἔχομεν τὴν αὐτὴν ἡμέραν δὲν θὰ ἠμπορέσωμεν ποτὲ νὰ συναντηθῶμεν καὶ τοῦτο μὲ λυπεῖ κατάκαρδα. Εἶσθε ὅμως καὶ ὀλίγον κακῆ, ἀγαπητὴ μου κυρία Ψητάρρα, διότι ἐνῶ ἡ ἐβδομάς ἔχει ἐπτὰ ἡμέρας ἐξελέξατε τὴν ἰδικὴν μου, καὶ θὰ καταστρέψητε τοιουτοτρόπως τὰ σάββατά μου καὶ θὰ ἐρημώσητε καθ' ὀλοκληρίαν τὰς αἰθούσας μου, τοῦθ' ὅπερ αὐξάνει τὴν λύπην μου. Ἐν τούτοις σὰς ἀσπάζομαι καὶ μένω ἡ φίλη σας, Χαρίκλεια Τσαπαλίδου.

Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ λαμβάνων τὴν ἐπιστολήν σὺν τοῖς ἰδίοις. — Σὰν νὰ μᾶς κοροϊδεύη αὐτὴ ἡ κυρία Τσαπαλίδου.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ἡ καυμένη !

Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἰδίου. — Δὲν τὸ ἐνόησεν !

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐγειρομένη. — Τί λύπη ! . . . πῶς μὲ ἀγαπᾷ.

Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἰδίου. — Ἐγὼ λέγω νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς περιστάσεως διὰ νὰ τῆς προτείνω καὶ πάλιν . . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ διακόπτουσα τὴν σκέψιν αὐτοῦ. — Δὲν εὐρίσκεις ὅτι μ' ἀγαπᾷ πολὺ ;

Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ προσποιούμενος στενοχωρίαν. — Ἐ, ἔ, . . . ἂν σ' ἀγαποῦσε δὲν ἔπρεπε νὰ σοῦ πάρη τὴν ἡμέραν σου.

ΕΥΑΝΘΙΑ δυσθύμως. — Τί ἀνοησίαις λές ; αὐτὴ μοῦ τὴν ἐπῆρε ἢ ἐγώ ;

Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Ἄ, ναί, ἔχεις δίκαιον . . . . Αἶ, νὰ τὴν ἀλλάξης.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Τί ν' ἀλλάξω ;

Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Τὴν ἡμέραν σου.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Τώρα ποῦ τὸ ἤξεύρει ὅλος ὁ κόσμος ;

Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἰδίου. — Νὰ μὲ πάρη ὁ διάβολος ἂν τὸ ξεύρη κανεῖς . . . ἀφοῦ δὲν τὸ ἤξευρα οὔτ' ἐγώ.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ἐπειτα πόσαις εἶνε αὐταῖς ἡ ἡμέραις ; ἐπτὰ, καὶ πρέπει νὰ εἴμεθα τριάκοντα ἡ κυρίαίς ποῦ δεχόμεθα.

Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἰδίου στένων. — Βάζει κ' ἡ κοσκινοῦ τὸν ἄντρα της μὲ τοὺςπραμματευτάδες !

ΕΥΑΝΘΙΑ μετ' ἐπιμονῆς. — Τριάντα! . . . δὲν εἶνε παῖξε γέλασε.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Αὐτὸ ἔρχεται εἰς ὑποστήριξιν τῆς ιδέας ποῦ σοῦ ἔλεγα πρωτῆτερα.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ποίας ιδέας;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ μειλιχίως. — Νὰ δέχῃσαι μιὰ φορὰ τὸν μῆνα, ἢ τοῦλάχιστον. . . . κάθε δεκαπέντε.

ΕΥΑΝΘΙΑ δυσανασχετοῦσα. — Οὐφ! . . . νὰ μὴν ἀκούω ἀνοησίαις!

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Ἔτσι θὰ εὔρετε σειρὰν ὄλαις σας.

ΕΥΑΝΘΙΑ στρέφουσα αὐτῶ τὰ νῶτα βιαίως. — Κάμε τῆ δουλειά σου, σὲ παρακαλῶ. . . .

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ μετὰ βαθύτατον στεναγμὸν καθήμενος παρὰ τὴν πυρὰν. — Πολὺ καλὰ.

Μακρὰ σιγῆ, καθ' ἣν ἐν μὲν τῇ αἰθούσῃ ἀκούεται ἡ πτῆσις τῶν ἀπομεινσῶν μυιῶν, ἔξω δὲ ἐν τῇ ὁδῶ, ἦτις εἶνε καὶ λίαν ἀπόκεντρος, ποῦ καὶ ποῦ ἡ τροχηλασία πεπλανημένου κάρρου. Αἰφνης ἀκούεται ὁ κῶδων τῆς θύρας ἡχῶν ἐπανειλημμένως.

ΕΥΑΝΘΙΑ ριπτομένη εἰς τὸ ἀνάκλιτρον. — Παρασκευᾶ, ἔρχονται. . . .

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἀφυπνιζόμενος. — Διάβολε! . . . μ' ἐπῆρε ὁ ὕπνος.

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐν ὀργῇ βλέπουσα τὸν κ. Ψητάραν σκορδινώμενον. — Μὴ χασμουριέσαι τώρα καὶ θὰ ἔλθουν ἄνθρωποι.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ χασμώμενος. — Ἄ, θὰ ἔλθουν. . .

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ἐλα, ἀκούμπησ' ἐδῶ εἰς τὸν καναπέν.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐρειδόμενος ἐπὶ τῆς ράχεις τοῦ ἀνακλίντρον, ἀλλὰ μὴ κατορθῶν νὰ καταστείλῃ τὰ χασμῆματα. — Τὶ νὰ σοῦ κάμω; ὅταν μὲ πιάσῃ αὐτὸ τὸ χασμουρητόν;

ΕΥΑΝΘΙΑ ὀργίλη. — Πάλιν;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ δυσανασχετῶν. — Μήπως τὸ θέλω;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ὠραϊά! . . . πολὺ ὠραϊά! . . . μόνον διὰ νὰ ἔχῃς πόζαν ἐρωτευμένου!

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Ἐγὼ τὴν ἔχω; . . . ἐσὺ τὴν ἠθέλησες, καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν. . . μ' ἐκούρασεν.

ΕΥΑΝΘΙΑ περιδεῆς. — Βγάλ' τὴ σκούφια σου, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἀποβάλλων τὸν σκοῦφρον του. — Μπᾶ! τὴν φορῶ;

ΕΥΑΝΘΙΑ φέρουσα τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ βιβλίου. — Δὲν σοῦ λέγω ἐγὼ πῶς θὰ τὴν λησμονήσῃς;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ μετὰ μικρὸν δεικνύων σημεῖα μεγίστης ἀνυπομονησίας. — Εἶσαι βεβαία ὅτι ἐκτύπησε τὸ κουδοῦνι;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ἀφοῦ τὸ ἤκουσα.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Πῶς δὲν ἔρχεται λοιπὸν αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψις;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ξεύρω κ' ἐγώ; . . . δὲν ἔμπορῶ νὰ ἐννοήσω τίποτε.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐπιχειρῶν νὰ μετακινήθῃ. — Νὰ πάγω νὰ ἰδῶ μίαν στιγμὴν;

ΕΥΑΝΘΙΑ ταχέως καὶ ὑποκώφως. — Μὴν κουνιέσαι· νομίζω ὅτι ἔρχεται.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ τείνων τὸ οὖς. — Λᾶθος κάμνεις· δὲν εἶνε κανεῖς.

ΕΥΑΝΘΙΑ, ἧς τὸ βιβλίον διωλίσθησε τῶν χειρῶν. — Περίεργον!

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἀνορθούμενος. — Γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί τρέχει.

ΕΥΑΝΘΙΑ περιδεῆς. — Μὴν ἔβγῃς ὅμως ἔξω.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ φέρον τὰς χεῖρας περὶ τὴν ὄσφυν καὶ μετ' ἄλλους στένων. — "ὦχ, νὰ πάρῃ ἡ ὀργή, ἐκοψομεσιάστικα!

ΕΥΑΝΘΙΑ ὑπεχειρομένη. — Φώναξε τὸν ὑπηρέτην νὰ τὸν ἐρωτήσης.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Πῶς τὸν λέγουν;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ξεύρω κ' ἐγώ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐκπληκτος. — Πῶς; δὲν ἤξεύρεις τὸ ὄνομά του;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Μήπως θὰ παίρνω τὸν ἴδιον πάντοτε;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ παρὰ τὴν θύραν — Αἴ, ποῦ εἶσαι; Κώστα, Γιάννη....

ΕΥΑΝΘΙΑ διακόπτουσα αὐτὸν ταχέως. — Μὴ φωνάζῃς ἔτσι δυνατά.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐξακολουθεῖν, ἀλλὰ διὰ φωνῆς ὑποκώφου. — Δημήτρη, Παῦλε, Βαρθολομαῖε, Ὀσμάν, Ἐδουάρδε, Ἀναξαγόρα!.....

ΕΥΑΝΘΙΑ μετ' ἀνυπομονησίας. — Οὔ, καυμένη καὶ σύ.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ κλείων τὴν θύραν. — "Ὀλα τὰ ὀνόματα τοῦ τά εἶπα.... δὲν ἀκούει.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Αἴ, καλὰ· κύτταξε νὰ ἰδῆς τί τρέχει.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ εἰσερχόμενος. — Μ' ἐφωνάξατε;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐκπληκτος. — Μπᾶ! ἦλθες;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Μὰ δὲν μ' ἐφωνάξατε;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Καὶ πῶς λέγεσαι;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Ἀναξαγόρας.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Ὁ Κλαζομένιος;.....!

ΥΠΗΡΕΤΗΣ ὑπερηφάνως. — "Ὀχι.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Πῶς δὲν ἀνέβηκ' ἐπάνω;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Ποιός;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Αὐτὸς ποῦ ἐκτύπησε τὸ κουδοῦνι.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Δὲν ἦταν κανεῖς.

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐκπληκτος. — Πῶς;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Κᾶτι μάγκαις ἐπερνοῦσαν καὶ τὸ ἐκτύπησαν.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ἄ!

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Θέλετε τίποτες ἄλλο;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ φέρον τὸν σκοῦρον αὐτοῦ. — "Ὀχι, Ἀναξαγόρα..... ἔ-  
χεις τὴν ἄδειαν νὰ μένης παρὰ τὴν θύραν κάτω..... Κλαζομένιε.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ ἀπερχόμενος καὶ μορμύρων ἰδίᾳ. — Γιατὶ μὲ λέει Κλαζομένιο,  
ἀφοῦ μὲ λένε Βουρδουμπᾶ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ διευθυνόμενος πρὸς τὴν τράπεζαν. — Τέσσαρες ἡ ὥρα. . . . δὲν πιστεύω νὰ ἔλθουν πολλαὶ ἐπισκέψεις. . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Μπᾶ ! εἰν' ἐνωρίς ἀκόμη.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Τὶ ἐνωρίς ποῦ εἰς τὰς πέντε βραδυάζει ;

ΕΥΑΝΘΙΑ βλέπουσα τὸν κ. Ψητάραν ὅστις ἑτοιμάζεται νὰ λάβῃ κύαθον τείου. — Τὶ κάμνεις αὐτοῦ ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἀφελῶς. — Νὰ πιῶ ἓνα τσάϊ. . . . Ἐπαρέθηκα νὰ περιμένω.

ΕΥΑΝΘΙΑ δι' ἐνὸς ἄλματος εὐρισκομένη παρ' αὐτοῦ. — Ἐτρελλάθης ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐμβρόντητος. — Διατί ;

ΕΥΑΝΘΙΑ ἀρπάζουσα τὴν τειοδόχην. — Ἄ λερώσης τῆς τσάσκαις ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Μὰ ἐστέγνωσεν ὁ λαιμός μου, ἀδελφή !

ΕΥΑΝΘΙΑ τὰς χεῖρας ἀνατείνουσα. — Πᾶ, πᾶ, πᾶ, Θεὸς φυλάξοι ! . . . Νὰ ἔλθῃ ὁ κόσμος καὶ νὰ τὰ εὔρῃ ἄνω κάτω ; . . . !

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ μελαγχολικῶς. — Μία τσάσκα, εὐλογημένη ! . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ — Τίποτα, τίποτα. . . . αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ τὰ ἐγγίξῃς καθόλου.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἀπελπιστικῶς. — Μὰ δὲν βλέπεις πῶς βράζει τὸ νερόν ; . . . πάει χαμένο. . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ἄς πάει. . . .

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Πῶς θὰ πιῶ ἓνα φλυτζάνι. . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Οὔτε μισόν.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ κατακνίγων βαθύτατον στεναγμόν καὶ ἀπλῶν τὴν χεῖρα ὅπως λάβῃ τρωγάλιον. — Καλά, ἄς εὐχαριστηθῶ μὲ ἓνα μπισκότον.

ΕΥΑΝΘΙΑ κρατοῦσα τὴν χεῖρα αὐτοῦ. — Μὰ μὴν εἶσαι λιγρούδης, καυμένο.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Ἐνα θὰ πάρω, μήπως θὰ τὰ πάρω ὅλα ;

ΕΥΑΝΘΙΑ ἀρνούμενη. — Ὁχι, ὄχι !

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Νὰ πάρω ἓνα ἐγὼ καὶ ἓνα ἐσύ.

ΕΥΑΝΘΙΑ σείουσα τὴν κεφαλὴν. — Φάγ' ἐσύ καὶ φάγ' ἐγώ, τί θὰ μείνῃ γιὰ τοὺς ξένους ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ αἰσθανόμενος τὴν ὀργὴν καταλαμβάνουσαν αὐτόν. — Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι αὐτὰ εἶνε ἀνόητα καμώματα. . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ παρατηροῦσα αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτί. — Τί εἶπες ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ὑπομένων τὸ βλέμμα τῆς καρτερικῶς, ἀλλὰ στραβίζων ἕνεκα τῆς ὀργῆς. — Ὅταν γίνεται τὸ ἔξοδον διὰ τοὺς ξένους, ἐγὼ ὁ ἄνδρας σου ἔχω νομίζω τὸ δικαίωμα . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ ὀργίλη. — Τὸ ἔξοδον. . . . τὸ ἔξοδον. . . .

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ εἰς ἄκρον παρωργισμένος. — Μάλιστα, τὸ ἔξοδον τὸ ὁποῖον γίνεται ἀπὸ τὴν σύνταξίν μου. . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ θηριωδῶς ἀπειλητικῶς. — Τὸ ἔξοδον ! . . . δὲν νομίζω νὰ εἶνε ἀπὸ τὴν σύνταξίν σου. . . . τὸ ἔξοδον ! . . .

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ πίπτων ἐπὶ τῆς παρὰ τὴν ἐστίαν ἔδρας ἐν ἀπελπισίᾳ. — ὦ!

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐξακολουθοῦσα νὰ φαίνεται πάντοτε ἀπειλητικῆ, σείουσα δὲ ἰσχυρῶς τὴν κεφαλὴν. — Μὲ καταλαμβάνεις.

Ὁ κ. Ψητάρης σιγᾶ κάτω νεύωι καὶ βυθίζει τὸ βλέμμα ἐντὸς τῆς σβεννυμμένης πυρᾶς, ὅπως ἀνεύρη τὴν ὕψωσιν τῆς τιμῆς τῶν γηπέδων.

Ἐπικρατεῖ ἐπὶ πολλὴν ὥραν βαθεῖα σιγὴ καὶ οὔτε ἡ πτῆσις τῶν μυιῶν ἀκούεται πλέον, οὔτε ἄλλος ἐν τῇ ὁδῷ θόρυβος.

Ἐν τούτοις ἡ Εὐανθία δὲν δύναται νὰ καταστείλῃ τὴν ἀνησυχίαν τῆς ὅτι δὲν προσέρχονται αἱ ἀναμενόμενα πολυπληθεῖς ἐπισκέψεις, εὐρίσκουσα μάλιστα ὅτι εἶνε λίαν κακοήθεις, καὶ τὸ μέρος τοῦ τάπητος ἀπὸ τοῦ ἀνακλίντρου μέχρι τοῦ παραθύρου ἀρχίζει νὰ φθειρεται.

Αἴφνης ἀκούεται ὁ κῶδων τῆς θύρας καὶ μετ' ὀλίγον ἠχοῦσιν ἐπὶ τῆς κλίμακος βήματα στερεά.

ΕΥΑΝΘΙΑ ριπτομένη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου πλήρης χαρᾶς. — Τέλος πάντων!

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ χασμῶμενος ἐν τῇ ἔδρᾳ του. — Ἄχ, ᾶ, ᾶ, ᾶ, ᾶ!

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐν ἀρχῇ χαμηλοφώνως, εἶτα ὕψουσα τὴν φωνήν. — Παρασκευᾶ, ἔλα...

[Βλέπουσα ὅτι ὁ κ. Ψητάρης δὲν ἀπαντᾷ.] Τί κάμνεις αὐτοῦ; κοιμᾶσαι;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ὕψων τοὺς ὤμους χωρὶς νὰ στρέψῃ. — Χμ!

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐν μεγίστῃ ἀγωνίᾳ. — Βγάλ' τὴ σκούφια σου... ἔρχονται.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ πάντοτε χωρὶς νὰ στρέψῃ. — Θὰ μοῦ δώσης τσαῖ;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Σοῦ δίδω, ἔλα... βγάλ' τὴ σκούφια σου...

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ στρεφόμενος. — Καὶ μπισκότα;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ὅ τι θέλεις... βγάλ' τὴ σκούφια σου...

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἀφαιρῶν τὴν σκούφον του. — Τότε μάλιστα.

ΕΥΑΝΘΙΑ τείνουσα τὸ οὖς. — Ἐλα ἐδῶ κοντά μου.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐγερθεὶς, ἀλλὰ βλέπων κύριον εἰσερχόμενον μένει ἀκίνητος. — Διάβολε, δὲν προφθάνω.

Εἰσέρχεται ὁ κύριος Χ... νέος οὐχὶ καὶ τόσον εὐειδῆς, ὕψηλου ἀναστήματος, κομψὸς τὴν περιβολήν, φέρων ἄνθος ἐν τῇ κομβιοδόχῃ καὶ κρατῶν ράβδον λεπτοτάτην.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ Χ... ὑποκλίνων ἐν στενοχωρίᾳ. — Κυρία μου...

ΕΥΑΝΘΙΑ ὑπεχειραμένη καὶ τὴν χεῖρα τείνουσα πρὸς ὑπόδειξιν ἔδρας πλησίον τοῦ ἀνακλίντρου. — Ὅριστε, κύριέ μου.

Ὁ Κ. Χ... στρεφόμενος πρὸς τὸν κ. Ψητάρην πρὶν ἢ καταλάβῃ θέσιν. — Ὁ κύριος Ψητάρης, ἀναμφιβόλως;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ὑποδεικνύων τὴν αὐτὴν ἔδραν μετ' ἐπιχαρίτου μειδιάματος. — Μάλιστα, κύριέ μου.



Ὁ κ. Χ. . . . καθήμενος ἐν στενοχωρίᾳ πάντοτε. — Χαίρω πολύ, κύριέ μου.

Ὁ κ. ΨΗΤΑΡΑΣ πλησιάζων τὸν κ. Χ. — Δὲν ἀφήνετε τὸ καπέλλο σας;

Ὁ κ. Χ. . . . ἀρνούμενος νὰ δώσῃ τοῦτο εἰς τὸν κ. Ψητάραν, ὅστις ἔτεινεν ἤδη τὴν χεῖρα. — Σᾶς εὐχαριστῶ, δὲν σκοπεύω νὰ σᾶς ἐνοχλήσω πολύ.

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐκθύμως καὶ συγκεντροῦσα ἐπὶ τῶν χειλέων ὅλον τὸ μείδιμα, ὅπερ προ-  
τίθετο νὰ διαμοιράσῃ εἰς ἴσου εἰς πάντας ὅσοι θὰ ἤρχοντο πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτῆς. — Νὰ μᾶς  
ἐνοχλήσετε ; τί λέγετε ; εἶνε μεγάλη εὐχαρίστησις μάλιστα δι'  
ἡμᾶς.

Ὁ κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ὅστις ἔθεσεν ἤδη τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ πύλου καὶ τῆς ράβδου τοῦ  
κ. Χ. — Ἀφήστε τα σᾶς παρακαλῶ.

Ὁ κ. Χ. . . . μετὰ μικρὰν ἀντίστασιν. — Ὅπως ἀγαπᾶτε.

ΕΥΑΝΘΙΑ ἰδίᾳ. — Ποῦ τὸν εἶδα ἐγὼ αὐτόν.

Ὁ κ. Χ. . . . ἰδίᾳ. — Ἦλθον εἰς κακὴν στιγμὴν· περιμένουν κό-  
σμον οἱ ἄνθρωποι. . . . τὸ νερὸν βράζει ἐκεῖ. . . . ὅλα εἶνε ἑτοιμα  
διὰ τὸ τσάϊ. . . . καὶ ἔπειτα ἡ παρουσία τοῦ συζύγου. . . .

Ὁ κ. ΨΗΤΑΡΑΣ, ὅστις ἀνῆλθε πρὸς τὸ βάλος τῆς αἰθούσης ὅπως ἀποθήσῃ ἐπὶ ἰδωλίου  
τὸν πύλον καὶ τὴν ράβδον τοῦ κ. Χ., ἰδίᾳ. — Πολὺ εὐγενῆς νέος φαίνεται, ἀλλὰ  
ποῖος νὰ εἶνε ;

ΕΥΑΝΘΙΑ μετὰ τινα σκέψιν ἰδίᾳ. — Πρέπει νὰ τὸν εἶδα εἰς τῆς κυρίας  
Καλημεράκη. Ναί, ναί. . . . μοῦ φαίνεται ὅτι μοῦ τὸν ἐσύστησεν  
πρότινος καιροῦ.

Ὁ κ. ΨΗΤΑΡΑΣ διερχόμενος πλησίον τῆς Εὐανθίας καὶ χαμηλοφώνως. — Πῶς  
τὸν λένε ;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Καὶ τὴν βλέπετε συχνὰ τὴν κυρίαν Καλημεράκη;

Ὁ κ. Χ. . . . — Ποίαν κυρίαν ;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Τὴν κυρίαν Πολυξένην Καλημεράκη.

Ὁ κ. Χ. . . . — Δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ τὴν γνωρίζω.

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐκπληκτος. — Ἄ !

Ὁ κ. Χ. . . . ἰδίᾳ. — Ἐὰν δὲν εἶνε εὐποροί, ὅπως μοῦ εἶπαν, ἀλλὰ  
δὲν φαίνονται καὶ στενοχωρημένοι. . . . Διὰ νὰ ἔχουν μάλιστα  
καὶ ὑπερέτην μὲ βελάδα. . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ ἰδίᾳ. — Θὰ τὸν εἶδα τότε εἰς τῆς κυρίας Πεμπέση. . . .  
Αἶ, βεβαίως εἶνε αὐτὸς ποῦ τοὺς ἐκέρδιζεν ὅλους εἰς τὴν τόμπολαν.

Ὁ κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἰδίᾳ. — Βάζω στοίχημα ὅτι ἡ γυναῖκα μου δὲν  
τὸν ἐνθυμεῖται καθόλου. . . . Εἶνε τόσον πετεινόμυαλη ! . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Τί κάμνει ἡ κυρία Πεμπέση ;

Ὁ κ. Χ. . . . ἐκφράζων ἀπορίαν. — Δὲν ἤξεύρω.

ΕΥΑΝΘΙΑ ὁμοίως. — Πῶς ;

Ὁ κ. Χ. . . . — Σᾶς βεβαιῶ, κυρία μου.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ἄλλ' εἰς τὸ σπίτι τῆς μοῦ φαίνεται ὅτι σᾶς εἶδον  
πρὸ δύο ἐβδομάδων.

Ὁ κ. Χ. . . . — Δέν εἶνε δυνατόν, κυρία μου, διότι πρὸ ἕξ ἡμερῶν ἐπανῆλθον ἐκ Παρισίων.

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐκπληκτος. — Ἐκ Παρισίων;

Ὁ κ. ΨΗΤΑΡΑΣ μειδιῶν. — Ὅχι δά!

ΕΥΑΝΘΙΑ ἰδιῶ. — Μὰ τότε ποῦ τὸν εἶδα; . . . Ἐγὼ εἶνε δέκα ἡμέραις ποῦ δέν ἐβγῆκα ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ὁ κ. ΨΗΤΑΡΑΣ, ὅστις διῆλθε πλησίον τῆς Εὐανθίας. — Τέλος πάντων κάμε τρόπον νὰ μάθης πῶς τὸν λένε, ἀφοῦ μάλιστα ἦλθε καὶ ἀπὸ τὸ Παρίσι.

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐγειρομένη. — Παίρνετε ἓνα τσαΐ, κύριε . . . κύριε . . . Ἄχ, λησιμονῶ πάντοτε τὸ ὄνομά σας . . .

Ὁ κ. Χ. . . . ὑποκλίνων. — Νικόλαος Χαρτζιβάνης, κυρία μου.

ΕΥΑΝΘΙΑ περιχαρής. — Χαρτζιβάνης, μάλιστα . . . τώρα τὸ ἐνθυμοῦμαι. [ἰδιῶ] Πρώτην φοράν ποῦ τὸ ἀκούω. Καὶ τί ὄνομα! . . . Χαρτζιβάνης! . . .

Ὁ κ. Χ. . . . ἰδιῶ. — Θὰ ἔμαθεν ἴσως . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ διευθυνομένη ταχέως πρὸς τὴν τράπεζαν ὅπου εὐρίσκοντι τὰ τοῦ τείου. — Θὰ πάρετε ἓνα τσαΐ.

Ὁ κ. Χ. . . . δυσανασηκτῶν ἐλαφρῶς. — Δέν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς δίδω κόπον.

ΕΥΑΝΘΙΑ προσφέρουσα κύαθον τείου. — Καλὲ τί λέγετε;

Ὁ κ. ΨΗΤΑΡΑΣ, ὅστις προσπαθεῖ νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴν τράπεζαν, ἀλλὰ δέν τὸ κατορθοῖ, διότι πρὸ αὐτῆς ἀπαστρέπτουσι βλοσυρὰ τὰ ὄμματα τῆς Εὐανθίας. — Χαρτζιβάνης! . . . αἶ, βέβαια! . . . ἐγνώρισα τὸν πατέρα σας.

Ὁ κ. Χ. . . . ἐκπληκτος. — Πῶς; εἰσθε εἰς τὴν Βράϊλαν;

Ὁ κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Ἐγὼ; ποτέ.

Ὁ κ. Χ. . . . — Ἀλλὰ ποῦ τὸν ἐγνώρισατε;

Ὁ κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Ἐδῶ.

Ὁ κ. Χ. . . . — Περιεργον! . . . ὁ πατήρ μου δέν ἦλθεν ἐδῶ ποτέ.

Ὁ κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐκπληκτος. — Δέν ἦλθεν;

Ὁ κ. Χ. . . . — Ὅχι.

Ὁ κ. ΨΗΤΑΡΑΣ μετὰ μικρὰν σκέψιν. — Τότε θὰ ἐγνώρισα τὸν ἀδελφὸν τοῦ πατρὸς σας.

Ὁ κ. Χ. . . . μειδιῶν. — Δέν εἶχε ποτέ.

Ὁ κ. ΨΗΤΑΡΑΣ, οὐτινος ἡ ἐκκληξίς ἐπιτείνεται. — Ἀδελφόν;

Ὁ κ. Χ. . . . — Ἦτο πάντοτε μονογενής.

Ὁ κ. ΨΗΤΑΡΑΣ οὐτινος ἡ ἐκπληξίς καθίσταται εἰς ἄκρον καταφανής. — Ἄν ἐγνώρισα κανέναν ἄλλον . . .

Ὁ κ. Χ. . . . — Πιθανόν, καὶ ἄλλης οἰκογενείας βεβαίως, διότι ἐγὼ δέν ἔχω κανένα συγγενῆ.

ΕΥΑΝΘΙΑ προσφέρουσα αὐτῇ τριγάλια. — Δέν βουτᾶτε τίποτε εἰς τὸ τσαΐ σας;

Ὁ Κ. Χ. . . . ἀποποιούμενος. — Σᾶς εὐχαριστῶ· δὲν τὸ συνειθίζω.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐπωφελοῦμένος τῆς περιστάσεως, καθ' ἣν ἡ Εὐανθία συνομιλεῖ μετὰ τοῦ κ. Χ. . . . πλησιάζων εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἰδίᾳ. — Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν ἐγνώρισα ποτὲ κανέναν Χαρτζιβάνην, ἀλλὰ διὰ νὰ τοῦ κάμω μίαν εὐγένειαν ἐπάτησα εἰς τὴν πῆτταν.

ΕΥΑΝΘΙΑ διευθυνομένη πρὸς τὴν τράπεζαν ὅπως ἀποθέσῃ τὰ τρωγάλια καὶ χαμηλοφώνως τῷ κ. Ψητάρᾳ. — Ἐξυπνάδες ἤθελες νὰ κάμῃς μὲ τὸν ἄνθρωπον;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐκπληκτος. — Ἐγώ ;

ΕΥΑΝΘΙΑ ὀργιλῆ. — Ἐγείνες γελοῖος.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Σὲ βεβαιῶ, Εὐανθία μου, ὅτι τὸ ἔκαμα διὰ νὰ τοῦ δείξω ὅτι τὸν γνωρίζομεν. . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ καταπόρφυρος ἐξ ὀργῆς. — Ἄν εἶνε νὰ φέρεσαι ἔτσι μὲ τὰς ἐπισκέψεις μου, καλλίτερα νὰ πᾶς νὰ καθήσης μέσα.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἰδίᾳ. — Μὲ τὰς ἐπισκέψεις της ! . . . . σὰν νὰ εἶνε καὶ πολλαῖς ἢ ἐπισκέψεις της. . . . Μίαν εἶδαμεν ἕως τώρα κ' ἐκείνη δὲν ξεύρομεν ἀπὸ ποῦ κρατᾷ ἡ σκούφια της.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ἀκουσες τί σοῦ εἶπα ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ταπεινῶς. — Μὰ σὲ βεβαιῶ, Εὐανθία μου, ὅτι μὲ παρεξηγεῖς. Πίστευσέ με ὅτι ἐγὼ ἠθέλησα. . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ, ἧς ἡ ὀργὴ κατεστάλη. — Ἐλα, φάγε τώρα ἓνα μπισκότον καὶ σιωπή !

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ μετὰ παρακλητικοῦ ὄρους. — Νὰ πάρω κ' ἓνα τσάϊ ;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Πάρε, μὰ νὰ μὴ γεμίσης πολὺ τὸ φλυτζάνι.

Ὁ Κ. Χ. . . . ἰδίᾳ ἀποθέτων ἐπὶ τινος τραπέζης τὸν κενὸν κύαθον. — Ὁ σύζυγος πίνει τσάϊ καὶ θὰ ἠμπορέσω νὰ ὀμιλήσω μὲ τὴν κυρίαν. . .

ΕΥΑΝΘΙΑ, ἧτις ἐπλησίασε μειδιῶσα τὸν κ. Χ. . . . — Ἐνα ἄλλο τσάϊ ἀκόμη, κύριε Χαρτζιβάνη ;

Ὁ Κ. Χ. . . . ἀποποιούμενος. — Σᾶς εὐχαριστῶ, κυρία μου, καὶ αὐτὸ ποῦ ἐπῆρα ἦτο διὰ νὰ μὴ σᾶς ἀρνηθῶ.

ΕΥΑΝΘΙΑ καθημένη παρ' αὐτοῦ. — Εἴσθε τόσο καλός !

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἰδίᾳ καταβροχθίζων λαϊμάργως τὰ τρωγάλια καὶ ἀποφεύγων τὰ ὄμματα τῆς Εὐανθίας, ἀτίνα καθηλοῦνται ἐπ' αὐτοῦ ὡς δύο πύρινοι μύδροι. — Αὐτὰ τὰ σάββατα τῆς γυναικός μου δὲν ἀρχίζουν καὶ περίφημα. . . . Εἶνε τόση ὥρα ποῦ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἐδῶ καὶ δὲν ἦλθε κανεὶς νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ. . . . Χαρτζιβάνης ; . . . . δὲν μοῦ εἶνε καὶ ἐντελῶς ἄγνωστον τὸ ὄνομα αὐτό· κάτι ἐδιάβαζα πρὸ ἡμερῶν εἰς μίαν ἐφημερίδα. . . . Χαρτζιβάνης ; ἀλλὰ περὶ τινος ἐπρόκειτο ; . . . μία ἀγορά, μία πώλησις. . . . δὲν ἐνθυμοῦμαι καλά . . . . Χαρτζιβάνης ; . . . . τὸ εἶδα γραμμένον, δὲν εἶνε νὰ εἶπῃς ὅτι κάμνω λάθος ; . . . . Ἡ γυναῖκα μου ὅμως μοῦ φαίνεται ὅτι ἔκαμε κακοὺς ὑπολογισμοὺς μὲ τὰς ἐπισκέψεις της. . . . ὅπως δὴ ποτε ἔχομε διά-

φορο τό τσάι. Πρῶτον δὲν μᾶς τὸ πίνουν ξένοι, καὶ δεύτερον ὅτι κατορθόνω νὰ πίνω κ' ἐγὼ ἓνα φλυτζάνι ; . . . Καὶ τὸ νοστιμώτερον εἶνε ὅτι θὰ πιῶ κι' ἄλλο ἓνα, διότι ἡ γυναῖκα μου ὁμιλεῖ καὶ δὲν βλέπει ; . . . Πρέπει ὅμως νὰ τῆς λέγει σπουδαιότατα πράγματα διὰ νὰ μὴ παρατηρῇ τί γίνεται ἐδῶ εἰς τὸ τραπέζι. . . . Ὑπ' αὐτὴν τὴν ἔποψιν εὐρίσκω ὅτι κάμνει καλὰ νὰ δέχεται κάθε σάββατον. . . . Ἄν δὲν ἦσαν ἐκεῖναις ἡ δέκα δραχμαῖς τοῦ ὑπηρέτου. . . . [ Παρατηρῶν τὴν Εὐανθίαν]. Μπᾶ ; τί ἔχει ἡ γυναῖκα μου ; . . . διατί ἐκίτρι- νισεν ; . . . τί τῆς λέγει αὐτός ; . . . Περιέργον ; . . . τώρα κοκκι- νίζει ; . . . καὶ φαίνεται στενοχωρημένη ; . . . Ἄθος θὰ κάμνω . . . ὁ ἥλιος δύει καὶ θὰ εἶνε τὸ φῶς. . . . Βέβαια τὸ φῶς εἶνε. . . . καὶ μοῦ τὴν δείχνει πότε κίτρινην καὶ πότε κόκκινην. . . . Ἄς πιῶ καὶ τὸ δεύτερον φλυτζάνι τώρα μάλιστα ποῦ δὲν βλέπει . . . Καὶ τί ὠραῖα μπισκότα ; . . . Ἐχω νὰ τρώγω ἕως τὸ βράδυ. . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ μόλις συνέχουσα ἑαυτὴν καὶ δι' ἐσθρασμένης φωνῆς. — Παρασκευᾶ. . .

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Ἀμέσως. . . . θέλεις τσάι ;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ὁχι, ἀλλ' ὁ κύριος Χαρτζιβάνης ἦλθε διὰ μίαν σπουδαίαν ὑπόθεσιν.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ροφῶν ταχέως τὸ τσίρον, ἀρπάζων δύο τρία τρωγάλια, καὶ μορφάζων. διότι κατεκάη ἐκ τοῦ τσίρου καὶ ἀκεπνίγη ἐκ τῶν τρωγαλίων. — Εἶμαι εἰς τὰς δια- ταγὰς σας.

Ὁ Κ. Χ. . . — Κύριε Ψητάρη, θὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην, διὰ τὴν ἐνόχλησιν, ἀλλὰ, ὅπως εἶπον καὶ εἰς τὴν κυρίαν, σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς μου εἶνε ἡ ἐκκαθάρισις μικροῦ τινος λογαριασμοῦ.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ διανοίγων τοὺς ὀφθαλμούς. — Τί λογαριασμοῦ ;

Ὁ Κ. Χ. . . — Ἡγόρασα, κύριέ μου, τὸ κατάστημα τοῦ ἀποθα- νόντος Περκνοπούλου καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ στέλλω εἰσπρά- κτορας, οἱ ὅποιοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, δυσαρεστοῦν τοὺς πελάτας, ἀπεφάσισα νὰ εἰσπράξω μόνος τοὺς παλαιοὺς λογαριασμοὺς καὶ ἰδίως ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς καὶ καθὼς πρέπει ἀνθρώπους ὡς εἴσθε ὑμεῖς.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἰδίᾳ τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἀπομάσσων. — Χαρτζι- βάνης ! . . . καλὰ ἔλεγα ἐγὼ πῶς εἶχα διαβάσει τὸ ὄνομά του. . . .

Ὁ Κ. Χ. . . ἐξάγων ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου τοῦ λογαριασμόν. — Ὁ λογαριασμός εἰς ὄνομά σας ἐκ διαφόρων ἀγορῶν τῆς κυρίας ἀνέρχεται εἰς δύο χιλιάδας δραχμῶν.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ὀπισθοχωρῶν. — Δύο χιλιάδας ; . . .

Ὁ Κ. Χ. . . ἐγχειρίζων αὐτῶ τὸν λογαριασμόν. — Ἐὰν ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ τὸν παρατηρήσετε. . . . Εἶνε λεπτομερέστατος λογαριασμός. . . .

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐνεὸς ἐκτείνων τὴν χεῖρα καὶ τὸν λογαριασμόν λαμβάνων. — Μά. . . μά. . . μά. . . μάλιστα. . . .

Ὁ Κ. Χ. . . . — Ὑποθέτω, κυρία μου, ὅτι θὰ εἶνε ἀκριβές.

ΕΥΑΝΘΙΑ μετ' ἄκρας δυσκολίας δυναμένη νὰ λαλήσῃ. — Ὑποθέτω, κύριε . . .

Ὁ Κ. Χ. . . ἐγειρόμενος λαμβάνων τὸν πύλον καὶ τὴν ράβδον του καὶ πλησιάζων τὴν Εὐανθίαν ἵνα τὴν ἀποχαιρετήσῃ. — Ὅπως δὴ ποτε ἐγὼ θὰ σᾶς τὸν ἀφήσω νὰ τὸν παρατηρήσετε, καὶ τὸ ἐρχόμενον σάββατον . . . τὸ σάββατον νομίζω ὅτι δέχεσθε . . . ἔτσι μοῦ εἶπαν δύο φορές ποῦ ἦλθα νὰ σᾶς ζητήσω . . . δὲν δέχεσθαι τὸ σάββατον ; . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ μετὰ μεγάλης στενοχωρίας. — Τό . . . τό . . . σάββατον . . .

Ὁ Κ. Χ. . . — Τὸ σάββατον λοιπὸν θὰ ἐπανέλθω νὰ λάβω ἀπάντησιν. [Ὑποκλίνων ἐδαφιαίως] Κυρία μου . . . Κύριέ μου . . . [Νομίζων ὅτι ὁ κ. Ψητάρης ζητεῖ νὰ τὸν συνοδεύσῃ μέχρι τῆς θύρας]. — Μὴν ἐνοχλεῖσθε παρακαλῶ.

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐγειρομένη ὡς ἐξῆλθεν ὁ κ. Χ. — Αὐτὸ δὲν τὸ ἐπερίμενα !

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ φορῶν τὸν σκοῦφόν του μετὰ δυσανεσκειίας. — Μὰ τὴν ἀλήθειαν οὐτ' ἐγὼ !

ΕΥΑΝΘΙΑ περίλυπος. — Κρῖμα ἔς τὰς περιποιήσεις μου.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ μόλις συνέχων τὴν ἀδημονίαν του. — Ὁφείλεις νὰ ὁμολογήσης ὅτι διὰ μίαν μόνην ἐπίσκεψιν καὶ τοιούτου εἴδους μάλιστα, δὲν ἤξιζε τὸν κόπον νὰ ἐνοικιάσῃς τὸν φίλτατον Ἀναξαγόραν ἀντὶ δέκα δραχμῶν, τὸ ὅποιον μᾶς κάμνει ἐν συνόλῳ δύο χιλιάδας . . . δέκα ! . .

ΥΠΗΡΕΤΗΣ εἰσερχόμενος. — Μ' ἐφωνάξατε ;

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐν μεγίστῃ στενοχωρίᾳ. — Πήγαινε καὶ νὰ ἔλθῃς αὐριον νὰ σὲ πληρώσω.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ — Τὸ σάββατον θὰ ξαναέλθω ; . . . διότι πρέπει νὰ τὸ ξεύρω ἀπὸ σήμερον.

ΕΥΑΝΘΙΑ μελαγχολικῶς. — Ὅχι . . . δὲν θὰ ξαναέλθῃς.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ — Τότε τὰ ἄλλα ;

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐτι μελαγχολικώτερον. — Οὔτε αὐτά, οὔτε τὰ ἄλλα.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ ἐκπληκτος. — Πῶς ; ἡ κυρία δὲν δέχεται ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ βυθιζόμενος ἐν τῇ ἔδρᾳ παρὰ τὴν πυρᾶν καὶ τὸν λογαριασμὸν ἀνὰ χεῖρας κρατῶν. — Ὅχι, ἀδελφέ, δὲν δεχόμεθα πλέον, δὲν τὸ καταλαμβάνεις ;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ — Μά . . . .

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ δυσανασχετῶν καὶ ἐγειρόμενος. — Αἶ, ξεφόρτωνέ μας καὶ σύ . . . Κλαζομένιε !

ΥΠΗΡΕΤΗΣ ἀρχίλως. — Κύριε, δὲν εἶμαι Κλαζομένιος, καὶ σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴ μὲ βρίζῃς.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἀνατείνων πᾶς χεῖρας ἐν ἀπελπισίᾳ. — ὦ περίδοξε φιλόσοφε, τίνα ἰδέαν ἔχουν οἱ ἀπόγονοί σου περὶ σοῦ !

Καὶ τώρα, ἐάν τις εἶχε σκοπὸν νὰ μεταβῇ πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς κυρίας Εὐανθίας Ψητάρη εἶνε περιττὸν νὰ λάβῃ τὸν κόπον διότι . . . ἡ Κυρία . . . δὲν δέχεται πλέον.